

Тѣ бѣха живи още. Но щомъ то поотрасна и започна само да се храни, щомъ краката му заякнаха, и то можеше да бѣга вече силно, тѣ го оставиха да живѣе самостоятелно. Тѣ си завѣдиха други дѣчица и почнаха да се грижатъ за тѣхъ. И не казаха тѣ на зайчето, какво иде слѣдъ лѣтото.

III.

Една сутринь — това бѣше прѣзъ мѣсець септемврий — зайчето усѣти, че му става нѣкакъ по-студено. Вѣтрѣтъ нѣкакъ по-силно духаше и пронизваше като съ остри игли тѣлото. Слѣнцето ужъ грѣеше, но топлината му като че ли се губѣше нѣкѣдѣ. Зайчето потрепера.

— Чудна работа! — си мислѣше то. — Кожухчето ли ми е изтѣнѣло, или мене ми се струва, че е студено?

И то погледна своето сиво кожухче и почна да го глади съ езикъ. Свиваше се зайчето и се мѣчеше да се стопли.

Изведнажъ то усѣти, че нѣщо го тупна по гърба. Трепна сърдчицето на зайчето! Навири то уши и подскочи, колкото сила има.

Но когато се обърна, то видѣ, че нѣма нищо. Единъ листъ отъ една липа се бѣ откъсналъ и бѣ падналъ на гърба му.

— Ухъ, че съмъ страхливецъ! — си рече зайчето. — Единъ липовъ листъ толкова да ме уплаши!...

VI.

Когато зайчето се успокои, почна да разглежда падналия листъ. Но чудна работа! Зайчето знаеше, че всички листи въ гората сж зелени. А този листъ бѣше съвършено желтъ, а тукъ-тамъ и червенъ.

— Що за листъ е това? — се попита зайчето. — Или гората почна да ражда желти листи?

То се огледа наоколо, погледна липата, подъ която седѣше, погледна и другитѣ дървета. И тогава още по-вече се зачуди. Гората се бѣ изпълнила съ желти и червеникави листи.